

Aşkın Zembereği & Uyandığında Kadın Hala Yanındaydı

Cem Akaş

Aşkın Zembereği

walter abish'e nazire

a

aşkın ayazındayım: artık amansız aşkı alabilirsin. anlık aymazlıklardan arınıp, ardından akan asılsız ama ağulu ablukalardan atladın. akabinde avutulacaksın, anında: afetinin arzuladığı, avazımın avdeti. ah, anlıyorsun, alameti aşıcılığıdır, atları andırır.

b

bir balığı böyle bulduğunda başlamalıydın, biliyordun, başladın. bazen boylu boyunca bezenmiş, billur ballarla beslenmiş, bakır bedenini bu bahtlı bedeviye adaman beklenebilir, başlamak böyledir, acil bir akıl basar başları, balkonlardan bakarsın, berilerden beliriverir: alçaktan boğa böğürtüleri. asla başkasına bahsetmeyeceksin – balıkla boğanın birbirini bellemesi ancak böyle belleklere, anlıklara aşılır, bağ bağlar.

c

canın belki camdandır, ağrısız coşan, cinayetleri cezbeden bir cam. canlılığın cülusu, anlarsın, anlayacaksın: bulutlara bulaşmış akşamların cidarlarındaki bastırılma ataleti bitmiştir. ciddisin, bu cinssin, aydınlatıyorsun coşkunla – başka cami bilmeyiz.

ç

çorak bozkırlara çıkma: biteviye bozulan, arşa çalan, bunguya çanak açan buzsuz çatışmalardır burada bulunan. çengiler çalgılardan avazımı arar, bulmamalıdır ama – çocuklar bile bilir, çakırkeyif bir çita çevikliğiyle çarşını basmaktır çapkının amacı, çarpışsın çingiraklar, çöksün aşk ağırlığı bacaklarının çatısına, çıkmasın ahu ağzından al bandanalı, cillop ama arsız çingene.

d

derinini aç. çok daha derinini. çöz bakışlarımı. dibine al, atma, denizinde boğ, denemeden, bir defada. damlarda dolaşan cengaver bir diloğlanı bu balık, ateşinde dolaştır, dilini diline dola, dikkatini dağıtma – dolambaçlıdır, dişlidir de, aslında atılğanlığı doğasından değil, duasındandır: dibini dağlarcasına doldurmak. dikkat dedim – bağrına bastığın bu deli, biraz da divanedir, dolgun ama bazen basiretsizdir deyişleri.

e

esir alacaksın, bırakmayacaksın, elleyip emeceksin – emir böyle. elbette erinçle başaracaksın bunu, erguvanların altında, eteklerini açıp diz çökeceksin, engel bilmeden eskiteceksin esnek engereği. edilgin, etkin, altta, altında, el arabasında: beni ateşinle besleyeceksin. aşkın altın evinde dolaşacağız, denli densiz çıldıracağız, birbirimize bakarak deneyeceğiz dinmeyen çırpınışları dinlemeyi. emziğinden çıkan depresyon, balığın eklemsiz edepsizliğine çarpacak, çoğalarak dönecek, ellerimiz ayaklarımıza dolaşacak, ezelimiz ebedimize.

f

felsefemiz fakat fesleğene benzer: feyz aldığımız fecr, faziletli fuhuşu eğlence bellemiştir, burnumuzun beğendiğini beğenir. fakir çevre fena bozulur farkımıza, fason füzelerini bırakır fügenli fistanlara bürünmüş ardaşlarımızı. alınlarımız aldırılmaz ama – filhakika arkasını dönmüşsündür bana, forda devam ederiz biz delice, fıkır fıkır fingirdeşiriz, ensen beni fena eder, bunu fırsat bilip farklı dehlizlerini fora açarsın, fırtınalar faz değiştirir. dervişin fikri, firkateynidir – füyeyle fitil böyle durursa, dalgaları aşarken açılan ateşin faili fazla aranmaz, fütuhatin faydalarına bakılır.

g

göğsünü germen gerek – geri gitmez gül gibi baktığın, güzelavratotu buğulu, gergin asker. gelinen coğrafyada gösterilecek çok danslar duruyor daha, gayet bilincindesin, göbeğin dokunma dürtüsü bahşediyor ele avuca, dikleniyor dutların, çilekler geliyor dudaklarından. gürbüz bir gelincik barındırıyorsun donunda, bir çift davul cabası, gergin asker girmek arzusunda çalgıcılık adabıyla bu alana, bağlama çalmasını biliyor gençliğinde edindiği deneyimle. bahçene çadır dikecek, bırak diksın: gerçek güzellik, görenin gözüne girmesini bilmiştir.

h

hayır, hizaya girmeye hazır değilsin henüz, hatırlanmamış hazların hazırlandığı hudutta hızarla biçilmiş halvet bağlarını hüzzam dolu hediyeler haline getirip, hoş bir hareket havasında, hukukumuzla binaen bırakıyorsun bu avluya. değişmez bir hızla hızlanarak, hiçbir haksızlığı gözetmeksizin hüznlendiriyorsun, güzel bu, hüznün akacak gözyaşlarımızın altmetninden, gönül alıp gönül armağan etmek bunu gerektirmiş, biz gülümseriz hakikatli hakikatli. gelgelelim, göğüslerinden aşağı giden ellerim duramaz çalılıklarına geldiğinde; gün günse de, geceye benzemese de, hırs gerektirmez, henüz değil – bu hınzır horozun hafızasında hatasız bacakaran hat halinde hazır, görmeden, acelesizce hemzemin edip himayesine almayı becerebilir.

ı

ılıktır ıssızların, ılığt eser ensenden gelen bora, çelişkisini beraberinde getirir. ıtlar bulunmalıdır aşağılarında, ırkımızın hilkat garibesi hiçbir hezeyanı görülmemiştir, ıslaklıklarına hapsolmaktan gocunmak düşünülemez. gövdene esir düşmek, esaretler arasında en çok huzur düşürenidir hesabıma. ırğalamaz bizi cümlelerden fıskıran çığlık esriklik, ırzımız aşkıımızdır çünkü, ıslıkla gideriz götürüyorsa, havadislerimiz beklenmelidir.

i

içinden çıkmıyorum işte.

işgal ettim inceden inceye, itiraz etmedin, etme, etim etinindir. irtifa isteği inletir ikimizi de – imdatım, itfaiyemsin güzidem, ışığımı al, en gizli deriniilmek ilmek ıslatsın. ısında içer beni, içir badenden, aklımı al, istedim ille ki.

izinsiz değildir, görülmüştür, ilenç bilmez, ısrarkeştir: bırakmaz demiştım, bırakmaz gerçekten bu bağ, bu bağım.

ilginçtir, bırakıyorsun birden avazımı işlesin için. balyoz fırtınalar içinde dönenip içbükeyleşiyoruz birbirimize. illerine hükümdar ediyorsun beni, hazineni açıyorsun. haznemsin cıvam için, civanımsın.

avuç içlerimden imkansız bir iradeyle iman dolu, ilticai fişekler fırlıyor hücrelerine, gözeneklerini doldururcasına. akıt beni baldırlarından aşağı, iskeleye bağlanamayan hoyrat dalgaların altında itina gösterelim birbirimize, elektriğimizi ileten hatları dolan edelim iskeletlerimiz, istenen herşey istenen deliğe girsın.

j

jikleyle gerek duymadan çalıştırıyorsun arabayı, jilet gibi baştan çıkarıcılığın, denemesi bedava diyorsun gözlerimin içine bakarak. jartiyerine asılıyor gözüm, elim, bırakamıyorum, biraz bekleyip atlıyorum eşikten, göz bebeklerin büyüyor bebeğim, gülümseme hayaletleri dolaşüyor dudaklarında, ısırıyor, dayanamayıp ben de ısırıyorum, kanını istiyorum, istemekten bıklırmı. jandarmalar durduruyor arabayı, girmek için izin alıp almadığımı anlamak istiyorlar, çıkmayacağımı anlatıyorum, geçin diyorlar, jest elbette. haz hırsızlarına herkes hastadır, jamon'um – jakoben jaluzilerin gölgesini bulduğumuz anda buluyorum ekosenin altından aralık dudaklarımı.

k

kirişini kıracağım, kaslarını kavuracağım, kökünü kor kılacağım. halin kalmayana kadar, korku çekince dinlemeden, kendi ak kıvılcım bazukamı kurup atacağım atışlarımı, kızıl çöllerde beliren akarsuyuna. avaz akışla ateşin birleştiği anda çakacak delirtici kıvım, kendi kavmimizi başlatmak için fırsat bileceğiz kama ve kının koyu bir hiddetle kuytularda kabarmasını, kapısız kapaksız kalacağız, alacağımızı alsak da kopmayacak karınlarımız. kem bakışlarla karşılaşacağımız kesin: kucaklarımız közleşene kadar kıvrınmaya devam edeceğiz, kin gütmeyeceğiz, ama dolunaya doymaya kastedeceğiz. kimse kusura kalmasın – kiblemsin.

l

lütfeñ lüzumlu kopçaları lalettayin kaçamaklara alet etme! lirik bir başlangıcı leprosinin izlemesi kaçınılmaz değil ki.

lülelerin gülüyor, limanlarında gemiler bağlı – benimle işleyeceğin kasnaklara gerili ipekliler, içimizden birbirimize akanları keseler halinde loş köşelerde biriktirmeli, arı halde korumalı, başkaları karışmamalı aşkın doğduğu loğusaya. latan kalmış herşeyi açığa çıkarmaktı başlangıçta görevimiz, gele gele çılgınlığın eşiğine gelmiş, çadır kurduğumuz yeşilliklerde lapa bir karın dökülmesini, izlerimizi gizlemesini beklemişsek, lakin her deneyişimizde de leğimi attırmışsak çeliği çeliğe çengelleyen, çıkılacak ancak bir dağ kalmıştır: hercümerc.

m

masanın mantığı, makulden fazlasını kaldırmayı gerektirir – meni manyaklığı mayamıza katılmış, müzik muğlak mesafeler, müphem müşfiklikler mal ediyor kurduğumuz dengesiz dengeye, mecbur muyuz mutedillige? miladımız başladı başlayalı maksadımız mutlak bir

devinimin kanunlarını madde madde benimseyerek mihenktaş bir mıknatıs mucizesi haline gelmekti – kanımız akmayana kadar maddeyi müddete çevirmeye çalışmamız bundan değil mi? mitralyözden mayına her atış, her infilak muradımıza kavuşmamızı kolaylaştırıyor, masa masalığını bilsin.

n

neden, diyorsun, neden nüzüllü bu nevesimlerin neşesi? nedir, nereden geliyor mesnetsiz nümayiş lakırdıları? nezaketen mi bu müthiş kasılma, nafakası mı nazlanmadan kat edilmiş nirengi mesafelerin? gidiyor musun, geldiğin hizadan gerisin geri? endişeye mahal bırakma güzelim, birbirimize kıldığımız namazımızı bozamaz dünyanın kıskançlığı, ninniler bekler düşlerimizin namusunu, namert hiçbir göz, hiçbir el nefesimizi kırıştırılmaz – neşenin neferleriyiz biz.

o

orospun oldum.

otağım, ordularım, ozanlarım nihilist olasılıkçıları oyuna getirircesine, onulmaz bir mutluluk krizinin ardından, onursuz bir oluşum olarak nitelendirilebilecek –o olasılıkçıları dinleyen kim– ama onsuz edemediğimiz, müdavimi, müptelası olduğumuz devridaim bir orgazmın ebedi ortağı kılmak için ikimizi, oluk oluk, bizi besleyen okyanusun adamı oldular. ortalamalar geride kaldı. otur artık. omzuma daya dizlerinin içini, dinlen, nabzının atışını dinleyişimi dinle. olgun dilim oyuklarını ovsun, organımın oylumunca kaşağılayayım kovuklarını, otur.

ö

özlemle öpüyorsun özenle örselenmiş önümü, ödeşiyoruz. öksüz bırakma, ölümsüz kıl övüncümüzü, öleceksek ötenaziyle ölürüz. ömür dediğin, özel bir öncü ökümenin ördüğü, ökaliptüs ferahlığında bir nefes kafesi değil mi? bir kuş ötüşü? ötsün öyleyse öfkeli bülbül, özürsüz atmaca, özetlemek imkansız olsun kavuşumu, indirgenemeyen bir özü olsun öpüşmelerimizin. özlemle ölüyorum önüne her defasında, ötelere götürdüğünde öykümün öznesini.

p

parlak pırlantalardan pul bir palaska olacağım beline; bir punduna getirip pazarlıksız, peşin, bodrumunu devralacağım. panayır kuracağım pazarları, pazartesileri peşkeş çekeceğim kendime, ertesi gün penisime pes ettirmeye çalışacaksın, çarşamba geldiğinde çıkartacaksın prangalarımı değişiklik olsun diye, perşembeye kadar pervasızca patlayacağım beldibinde, o gün diline persenk edeceksin partallaşana kadar kemiğimi iliğini kuruturcasına, cuma portakal suyu içilecek, peynir yenecek, çünkü cumartesi pencere önünde, perişan olana dek, patavatsızca, halk arasında panik meydana getirmekten korkmaksızın, peştamalsız pelvis egzersizlerine girişme günü. pekala, kısaca: girişme günü.

r

raksettin rızamla, revnaklı romanslarda gezdirdin beni, revizyonist ranzalardan, riyakar rampalardan rücu ettirdin, ramak kaldı rezaletlere. rica ettilerse de rimelini çıkarmadın, kor oldun kara, kör ettin. ricali mümkün olmayan bir redif indi retinalarımıza, birbirimizi gördük kıvranarak, başka hiç.

rol gereği rastlaştık diye düşünmüştüm başta, redingotumu giymiştim, razı gelmedi rejisör belli ki – rehavet çöktü, kaldım; kuyunun başına yerleştim, rahat ettirdik birbirimizi, depreştikçe. ruhun rabbimdi rüyamda.

s

sapınçlıdır sevgimiz. sezgiyle sızar soluksuz sabahlara, sevinçle siler sahte sızlanmaları. avazımı çıktığı kadar soktuğumda ateşine, sona saklarım asıl silahlarımı, sense sonsuz bir sabırla semirtirsin ser-seri sevişkenliğimizi.

sakinmeden salalım salgılarımızı, süzme sıvılar gelsin içimizden defalarca, sokul sineme, soğuşunu alayım, ısınalım bir kez daha. sen olmayan simalardan sekiyorum artık, su gibi arıyorum seni, ağzımı çeşmene dayamak isteyince kamaşıyor dişlerim. solmaz sancağımın, saklanmaz ki. sessizce içime sindin, kokum senindir, soluğun benim.

ş

şehvet ne ki – şimendifer şımarıyor, şansına şaşırarak sapıtıp, şamandıralara bakmaksızın açılıyor. işler şirazesinden çıkıyor sonunda, şemsiye düşmanı bir sağanağa dönüşüyor şaşkın, şevkle giriyor garına. şikayet etmiyorsun, bunun için açtın peronunu, peşpeşedir girişler. şam'dan şiraz'a dağılıyoruz saat beş olduğunda, geceden gündüze geçişin şimal rüzgarıdır beş, şiir gibi okuyorsun beni o saat, şaşırıyorum hep.

şom ağızları şişlemekle başkaları uğraşsın – şimdi şakaklarımda sen atıyorsun, som.

t

tutku bir tarz halini alınca artık taşıyor ters topuklarımızdan, tavanda toplanıp tavına geliyor. tamamen toz olana kadar, tepine tepine tamamlayacağımı hissediyorum seni, titriyorum, titreşiyorsun. temelde tazıyla tavşansa, kaçan tutuyor tabii. timsal teşkil ediyor takınaklaşan güzüm, içine tıktırdıkça sen. tenin tenime trabzan, tutunarak tırmanıyorum, trampelen gibi tepelere fırlatıyorsun beni, temsil heyetlerimiz teşkilatlanıp tarafsızca tutuklamaya teşebbüs ediyor bizi, tırmaya tenezzül bile etmiyoruz, sıfır tutukluk tetiklerde. tok bir taşkınlık taşıyor tendonlarımızdan, tutamağımdan tutup sen tırmanıyorsun bu sefer, boynuma tahtını kuruyorsun, tacını, asanı eline tutuşturmuşum az önce. tamahsız, tavizsiz tavırlar sergileyerek temaşa ediyoruz halvet tecrübesini.

u

uzuyor bazen ayrılık. ulaşmak güç oluyor, uykun kaçıyor, uzanamıyorsun bana, utaniyorum ben bundan, umarsızlığa kapılmaktan, unutmuyuşımız ama umutlandırıyor bizi: ufuktaki utku. uzun uğraşlar gerektiriyor kimileyin uğursuzluğu aşıp ufak hazların adasında uçlu bucaklı uçurumlardan atlamak, tutmak birbirimizi: herşey değişiyor tabii, uzuvlarımız uğuldamaya başlıyor uslanmaksızın, usanmıyoruz birbirimize banmaktan, uçmaktan.

ü

üzerime üzengisiz eyersiz binmeni hep isteyeceğim. üleştirilmemiş bir ultiatom sertliğinde ümüğüme çök artık, ümmetin olayım, ümidin kalayım hadi üstele, inme üstümden. ürtiker başlangıcı sandı doktor: tutkalemizi tahmin etmesi beklenemezdi tabii. ülfet istiyorsan, üzülmeysin: üşenmeyeceğim asla üvercinkam, her üç bin uçuş saatinden sonra tazeleyeceğim brövelerimizi.

v

vaizin veledi vatman olmuş virane veliler ülkesinde: vermem seni, vakit çok geç, beni vezir etmekle vazifelisin, ne işin var tramvayda? vesikalıklarında bile vezv gibi ateşinin sıcaklığı vuruyor vecheme, anlıyorlar ki vites atmış, vidanjör söndürememiş, durum vahim vesselam. vakia ki aşk böyle bir vaziyetmiş. uykunda vurmaya kalkışsam davuluna duyuyorsun, dayıyorsun gene ateşini avazıma, sil baştan vuslat.

y

yutuyorsun yolumu yıkayan yoğunluğu – yosunsuz yuvarlanıyoruz yamaçlardan, yorulmuyoruz, yazıklanıyor yabancılar, yakınlığımız yakıyor yüzlerimizi, yakışıyor. yurdun olmak istiyorum: yabansız bir yer, yitmeyeceğin, yetim kalmayacağı, yozlaşmayacak bir yuva. yum gözlerini – yavaşa uzan yanıma, yanağına yaslanayım yine, yumuşak dudaklarında yüzerek yok olayım, gel yanıma, yağmur gibi.

z

zaman, zor zanaat: zevkten gebermek üzereyken bile zevahiri kurtarmak babında zevatla zevzeklik etmek gerek. ama içimizdeki zemberek kendini kuruyor sürekli; zibaldone gibi biriktiriyoruz bir köşede diğer insanlar ve şeylerle olan rabitamızı, zabıt tutuyorlar ama ne gam: zaman bizim, zevk bizim. zerdüş de biliyor bunu bakma, zorlamıyor o yüzden. sen bana, ben sana zimmetliyken, zavallı dünyanın zehiri zıplayamaz üzerimize – onun zırvalarına kulak asılmaz ki. zirveler zerkediyoruz birbirimizin damarlarına. sahici bu zifaflar boyunca zıvanadan çıkmışız, zahiri olan yaklaşmıyor. zaten biliniyor: zımbadır bu iki zürafanın zembereği.

Uyandığında Kadın Hala Yanındaydı – Elli Öykü

boğulmak

Lady Mary Wortley Montague, elçi olarak atanan eşiyle birlikte 1717'de İstanbul'a geldiğinde, olağanüstü güzellikteki yüzünü delik deşik eden çiçek hastalığının bir aşısı olduğunu öğrendi; bir konak ziyaretinde tanıştığı Ayşe Hanımdaysa, evliliğinin yol açtığı ruh sıtmasının kininini buldu.

Ertesi gün ayrılıyordum İstanbul'dan,
konağın karşısındaki çınarın altında üç saat
bekledim – sonunda çıktın pencereye, yanında
başka kadınlar, bir neşe cibininin ardından beni gördün,
gördüm yüzünün bulandığını,
içeri girdin.

Hemen her gün bir hediye, ya da bir mektup
yolluyordu Mary – neyse ki küçükken
öğrenmiştim yüzmeyi.

“Aşkım geçene kadar” sana yazmamamı
rica eden mektubunu bana iletirken,
bir haftaya kalmadan onu terkedeceğimi
kestirmiş miydi kocam?

Mary'yi bıraktım, süründü; ama tersi olsaydı,
tersi olurdu – üzerinde kafa yormak gerek,
o kadar basit.

Yıllar sonra bir İtalyan sevgiliye kapıldım,
İtalya'ya gittim peşinden – nesnesi değışse de
aşkın, anladım değışmiyor aşka
duyulan aşk.

Dün bir kayığa binerken: neredeyse sekiz yıl
oluyor Mary bana yazmayalı; başarmış mıdır firar etmeyi,
yoksa duvar çentiklerinin gölgesinde
mi oturuyordur hala?

almak

1786 baharında İstanbul'a geldi Elizabeth Craven, ardında bir koca, altı çocuk, üç piyes. Kendisinden üç yaş küçük olan ve iki yıldır İstanbul'da büyükelçilik yapan Comte de Choiseul-Gouffier, Lady Craven'ı elçilik sarayında konuk etti, mahir biriktirici iki ayda olabildiğince çok nefret biriktirebilsin diye.

Bazı kanatlar zardandır – tümüyle bu dünyaya ait olan insanların el sürmemesi gerekir.

Seni ilk gördüğümde anlamıştım – arıyordum, buldum. Sığılabileceğim bir yer bulamadım ama – kendinle çok fazla doluydun, kabuğun kadar sertti için.

İçimdeydi, canım yanıyordu, farkında değildi – pislik, kabını da kirletiyor.

Açıktın, ama bir kapan gibi – elinde yaftalarla bekleyen korkak canavar.

Aynadaki kadına tahammül edemedim aslında – CG'nin suçu buydu belki de, vampirdi aşkı; sırdaki suretimi, yine sönmüş iki göz, yalnız bıraktı.

Ya da, diyorum, bütün bunlar hikaye, aşk böyle ölür, ölebilir.

söylemek

Adam Mickiewicz yıllar sonra son kez sarılıyordu Şeref Hanıma – İstanbul'a ilk geldiğinde de havada bahar kokusu vardı, hafif yanık, dile gelmeyen.

Koleradan titreyen bedenimin başında nöbet tutsun diye bu irkiltici imgeyi ben mi seçtim – Şeref birşeyler anlatırken sakın, damarlarımdan çile sarıyordu.

Seviyor muydum Adam'ı? – ah, duygunun anısı,
duygunun kendisinin yerini çoktan almış,
bilmezmiş gibi soruyorum.

Dirseğinin okşanmasından hoşlanırdı Şeref, okşamazdım –
dile getirilmişse iter;
biraz da hainlikten.

Adam'ın hastalık haberinin geldiği günün
sabahında bahçeye çıkmış mıydım; yoksa neden
üşümüştü ayaklarım?

Bir şiirim vardır güneşten söz eden,
bilir misiniz, bilindiği söylenir – Şeref'in
dudak parıltısıdır, ilk dizeyi okusanız
getiririm gerisini.

Hiçbir divana sığmayacak saatler geçirmiştik,
Adam'dan üç yıl sonra yeniden gördüm o evi –
sefaletimiz kalmış, beyhude idiyse de.

sevişmek

Julia Pardoe babasıyla 1835'te, Lady Montague'nun izinden İstanbul'a gelmiş, dokuz ay kalmıştı. İngiliz elçiliğinin resepsiyonunda tanıştığı arkeolog Charles Taxier'nin, ondaki İstanbul tutkusunu paylaşmaması ilk başta yalnızca şaşırtmış ve kızdırmıştı Pardoe'yu, bunu bir işaret olarak yorumlaması çok daha sonraydı.

Uzun sürdü anlamam,
sevişmesek de oluyordu Charles için;
kendi adıma, sevişsek de olmadığına
karar vermem nedense daha da
uzun sürdü.

Hayatlarını kadınlarla ilişkileri eksenine yerleştirmiş
erkekler vardır – tanıdım bazılarını.

Oysa koklardı, öper gibi, her yerimi –
onun sarhoşluğu yeterdi beni
sarhoş etmeye.

Bütün kadınlar, bütün sevişmeler birbirinden
farklıdır diyenlere inanın, ama bu bilginin matah birşey
olmadığını da gizlemeyin onlardan – aynı
nehirde de iki kez yıkanılmaz ona bakarsanız,
su aynı kalsa adam değişmiştir.

Kokladığı gibi öpmezdi ama –
beni dudaklarıyla yaşatması gerektiğini
bir başkası anladı, o güz bozkıra döndü Charles,
artık yaşamayanların artık yaşamadığını ortaya çıkarmak için.

İyi bir kitabı okumanın vereceği hazzın,
iyi bir kadınla sevişmenin vereceği hazdan daha iyi
olduğunu savunacak kadar densiz değilim,
ama izin verirsiniz: en iyisi kadını okumak,
kitapla sevişmek ve ikisini birbiriyle karıştırmamaktır.

yetmek

Leyla Saz, hekim olan babası sayesinde tanışmıştı Charles Bonkowski'yle – biri henüz on sekiz yaşında, diğeri hala farmakologdu. Leyla Hanım, bir yıl geçmedi, Sırrı Paşayla evlendi.

“İhtiyarlık bahsi hiçtir ölse uslanmaz gönül” – denedim,
geri tutamadım kendimi erkeklerden; böyleydim, böyle olacağım.

Yaranın yarayla iyileştirilmeyeceğini bilmez miyim,
yine de intikam aldım Leyla'dan – elbette akan
son kanla yazıldı ayrılık fermanı.

Boyu bu kadar kısa değildi eskiden.

Karışsak saflaşırız sanmıştım – ancak bir
kimyagerin yapacağı hata.

Ayaklarımı yerden kessin istedim,
ayaklarım yere bassın istedi –
araba ne yapsın, atları böyle koşulmuşsa?

Habersiz ziyaretine gittiğimde, hediyelerle,
Leyla'nın suratı asıldı: “Düşünölmek sevindirir tabii” –
gitmemeliydim, gitmezdim de, bittiğinden emin olmak
istemeseydim; cılız umutlara çabuk ölümler yakışır.

dönmek

Claude Farrère bir deniz subayıydı. İstanbul'a ilk geldiğinde Güzide Sabri Münevver'i tefrika edeli üç yıl oluyordu. Ertesi yıl tanıştılar. Claude Farrère'in ilk kitabı Fumées d'Opium 1904'te yayımlandı. Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi 1905'te, l'Homme qui assassine 1906'da okuyucusuyla buluştu. Son görüşmeleri 1935'teydi. Farrère 1950'de İstanbul'a son kez geldiğinde Güzide Sabri öleli beş yıl oluyordu; gölgeli, küçük bir evde anlattı anılarını, günler böyle geçti.

Pek az limana geri döndüm,
ondandı ilk ayrıldığımda Güzide'ye
dönmem sanışım – evrakını bile terk eden
o oldu; ben öldürdüysem de ayrılamadım
içimdeki cinayet mahallinden.

Claude, gene gidiyorsunuz, gidin öyleyse –
sanmayın ki artık beklerim, beklemem, Şehir her sabah
uyandıığında dalgaların ne getirdiğine bakarmış,
karışmam.

Geçen yaz yazmıştınız son,
mektubunuzla gelen o Ağustos ışığını
hemen tanıdım – rüzgarlar değişmezse
bu Ekimde İstanbul'da olacağım;
kocanızla nihayet tanışacağım için sevinçliyim.

Ekim yarın mı Claude?

Otuz yıldır sizi sevmekle meşguldüm,
hala anlamadım nasıl oldu, ufukta
kayboluverdiniz, eliniz elimdeydi oysa – affedin, gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor,
nasır bağladı avuçlarım, tekaüden
gidiyorum.

Giresun'a taşınıyoruz – öldüğümü geç anladım,
öldüğünüzü duymayacağım.

gitmek

İstanbul'a 1963'teki gelişinde tanıştı Agostino Pertusi, Muhsin Ertuğrul'da sahneye çıkan Şevkiye May'la – İstanbul'un fethi konusundaki uzmanlığının, kadın kalbine girme konusunda ona bir üstünlük sağladığı söylenemezdi, özellikle de hayata girmeye değil, hayattan çıkmaya kararlı bir kadın söz konusuysa.

Neşeyi bile hüzünden ördüğünü gördüğümde, anladım – her rol dar gelecekti ona, öbür göğe uçmaya çekimli kuş.

Ne Agos'un uzattığı eli tuttum, ne başkalarının, sevmediğimden değil, nankörlükten değil – inen çıkamaz bu kuyudan, düşmelerinden korktum, ağzı tuğlayla örülsün istedim.

On yılda caydıramadım onu kendinden vazgeçmekten – en çok, yazmadığım mektuplar acıtıyor içimi şimdi, bilinmez ki.

Beni deli gibi sevdiğine inanmadığımı, bir inansam güneşi göreceğimi sanırdı – anlatamadım, sevilecek, deli olunacak onca şey ve insan varken...

Yetersizliğimi, yüzümde vurgun, yaşıyorum gittiğini öğrendiğim sabahtan beri – insanın kendini tamı tamına verdiği tek aşkmış ölüm.

Akşemseddin'in bir risalesini keşfetmekten duyduğu heyecanı gördüm ben, hiçbir şey için duymadığım – dışarıklıyım, bir kez daha: sahneden alkışsız çıkmasını bilirim.